

GERIAUSIOS
DETEKTYVO KARALIENĖS
ISTORIJOS

RODŽERIO EKROIDO
NUŽUDYMAS

AGATHA
CHRISTIE

Óbuolys

AGATHA CHRISTIE

RODŽERIO EKROIDO NUŽUDYMAS

GERIAUSIOS
DETEKTYVO KARALIENĖS
ISTORIJOS

Vertė
JONAS SIPULIS

PIRMAS SKYRIUS

DAKTARAS ŠEPARDAS
PUSRYČIAUJA

Misis Ferar mirė naktį iš rugsėjo šešioliktosios į septynioliktąją. Mane iškvietė penktadienį, aštuntą valandą ryto. Padėti jau niekuo negalėjau – mirtis ją buvo ištikusi prieš keletą valandų.

Kelios minutės po devynių vėl buvau namie. Atsirakinęs savo raktu duris, tyčia gaišinausi prieškambaryje, kabindamas skrybėlę ir apsiaustą. Gerai, kad susiprotėjau šilčiau apsirengti, nes tą ankstyvą rudens rytą dvelkė vėsa. Atvirai šnekant, buvau gerokai susijaudinęs ir sutrikęs. Jokių būdu nenoriu pasakyti, kad tuomet numačiau artimiausių kelių savaitių įvykius. Tačiau nuojauta man kuždėjo, kad artimiausiu metu turi įvykti kažkas bauginančio.

Iš valgomojo atsklido arbatos puodukų skimbčiojimas ir sausas mano sesers Karolinos kosčiojimas.

– Džeimsai, čia tu?

Beprasmiš klausimas – kas gi kitas, jei ne aš? Atvirai kalbant, priebutyje trypinėjau tik dėl savo sesers Karolinos. Anot misterio Kiplingo*, mangustų moto teigia: „Eik ir sužinok.“ Jeigu Karolina sumanytų susikurti herbą, jai patarčiau pavaizduoti mangustą, stovintį ant užpakalinių kojų. Tik pirmoji moto dalis nėra būtina: Karolina sugeba viską sužinoti neišeidama iš namų. Neturiu supratimo, kaip jai tai pavyksta, bet taip jau yra. Spėju, kad žvalgų vaidmenį atlieka mūsų tarnai bei tiekėjai. O jeigu ji ir išeina iš namų, tai ne tam, kad sužinotų naujienas, bet kad jas kitiems praneštų. Šioje srityje ji taip pat nepralenkiama.

Būtent pastaroji jos savybė ir buvo mano delsimo priežastis. Ką bepasakyčiau Karolinai apie misis Ferar mirtį, tą per pusantros valandos sužinos visa gyvenvietė. Kaip gydytojas, privalau saugoti paslaptis, todėl jau seniai esu įpratęs seseriai pasakoti kaip galima mažiau.

Paprastai ji viską sužino pati, tačiau jaučiu moralinį pasitenkinimą, kad nesu prie to prisidėjęs.

Misis Ferar vyras mirė vos prieš metus, ir Karolina atkakliai tvirtina, nors neturi nė menkiausio pagrindo, kad jį nunuodijusi žmona.

Ji nė girdėti nenori mano nuolatinių tvirtinimų, kad jis mirė nuo ūminio gastrito, kurį pagreitino piktnaudžiavimas alkoholiu. Be abejo, sutinku, kad mirties nuo gastrito ir nunuodijimo

* Džozefas Rodjardas Kiplingas (1865–1936) – žymus anglų rašytojas, parašęs nemažai kūrinių vaikams (vert. past.).

arseniku simptomai yra panašūs, bet Karolina savo kaltinimą grindžia visai kitkuo.

„Jūs tik į ją pažiūrėkite!“ – sako ji.

Misis Ferar buvo labai patraukli moteris, nors ir nebe pirmos jaunystės, o jos drabužiai, nors ir gana paprasti, visuomet puikiai gludo prie jos kūno. Bet vėlgi, šimtai moterų perka drabužius Pariziuje, tačiau dėl to juk nepuola nuodyti savo vyrų.

Kol vis dar dvejojau prieškambarį visa tai prisimindamas, mano ausis vėl pasiekė Karolinos balsas, šįkart jau su aštresne gaidėle:

– Ką tu, po galais, ten veiki, Džeimsai? Kodėl neateini pusryčiauti?

– Tuoju ateinu, brangioji, – paskubom atsakiau. – Tik pakabinsiu apsiaustą.

– Per tiek laiko galėjai pakabinti jų visą pustuzinį.

Ji buvo teisi. Be abejo, galėjau.

Nupėdinau į valgomąjį, kaip visuomet pabučiavau Karolinai į žandą ir atsisėdau prie savo kiaušininės su kumpiu, kuri jau buvo gerokai atvėsus.

– Tave anksti iškvietė, – pastebėjo Karolina.

– Taip, – tariau. – Į King Padoką, pas misis Ferar.

– Žinau, – atsakė sesuo.

– Iš kur žinai?

– Man pasakė Enė.

Enė – mūsų kambarinė. Miela mergiotė, bet nepataisoma papliauška.

Pokalbis trumpam nutrūko. Toliau valgiau kiaušinienę. Mano sesers nosies, kuri buvo ganėtinai ilga ir plona, galiukas trūkčiojo, kaip ir visuomet, kai kas nors ją jaudina ar domina.

– Na? – neiškentė.

– Nieko gero. Jau buvo per vėlu. Mirtis ją užklupo bemiegančią.

– Žinau, – vėl pasakė sesuo.

Šįkart jos žodžiai mane išvedė iš kantrybės.

– Tu negali šito žinoti, – išrėžiau. – Pats tai sužinojau tik tenai nuvykęs ir dar niekam nieko nesakiau. Jei tavoji Anė tai žino, tai ji turėtų būti aiškiaregė.

– Man tai pasakė ne Anė, o pienininkas. O jis sužinojo iš misis Ferar virėjos.

Kaip jau minėjau, Karolinai nereikia kelti kojos iš namų, norint sužinoti naujienas. Nepajudėdama iš vietos ji būna visų įvykių sukury – naujienos pačios ją pasiekia.

– Tai nuo ko gi ji mirė? Širdis neatlaikė?

– Negi pienininkas nepasakė? – nusišaipiau.

Bet Karolina sarkazmo nesupranta. Ji viską priima už gryną pinigą.

– Jis nežinojo, – paaiškino ji.

Galų gale, Karolina anksčiau ar vėliau vis tiek viską sužinos. Tad kodėl negalėtų sužinoti iš manęs?

– Ji mirė nuo pernelyg didelės veronalio dozės. Pastaruoju metu šiuos vaistus ji vartojo nuo nemigos. Tikriausiai netyčia padaugino.

– Nesąmonė, – iškart atšovė Karolina. – Tai ji padarė sąmoningai. Nebandyk manęs perkalbėti!

Keista, tačiau taip jau yra: jei jūs kažką slapčiomis įtariate ir nenorite to sau pripažinti, tereikia kam nors apie tai pasakyti garsiai ir tučtuojau pulsate tai neigti. Ir šįkart pasipiktinęs pratrūkau:

– Ir vėl pradedi! Tauški, kas užaina ant seilės! Kodėl, po galais, misis Ferar turėjo nusizudyti? Našlė, dar pakankamai jauna, turtinga, puikios sveikatos – tik ir džiaukis gyvenimu. Absurdas!

– Visai ne. Net ir tu turėjai pastebėti, kaip pasikeitė jos išvaizda pastaruojų metu. Jau kokį pusmetį jos nervai neabejotinai pakrikę. O ir pats tik ką patvirtinai, kad ją kamavusi nemiga.

– Tai kokia tavo diagnozė? – šaltai paklausiau. – Turbūt nelaiminga meilė?

Sesuo papurtė galvą.

– *Sąžinės graužimas*, – pasimėgaudama pasakė ji.

– Sąžinės graužimas?

– Taip. Niekada manim netikėjai, kad ji nunuodijusi savo vyrą. Dabar tuo dar labiau įsitikinau.

– Mano nuomone, tau trūksta logikos, – pastebėjau aš. – Jei gu jau moteris griebtusi žmogžudystės, ji turėtų būti pakankamai šaltakraujiška, kad pasinaudotų savo „darbo“ vaisiais ir nesuskystėtų iki tokių sentimentų kaip atgaila.

Karolina vėl papurtė galvą.

– Gal ir yra tokių moterų, bet misis Ferar ne iš tų. Ji buvo tikras nervų kamuolys. Nenugalimas impulsas paskatino ją atsikratyti savo vyro, kadangi ji buvo iš tų žmonių, kurie negali pakelti

jokių kentėjimų. O jų tikrai netrūko, gyvenant su tokiu vyru kaip Ešlis Feraras.

Pritariamai linktelėjau.

– Ir nuo to laiko ji pakliuvo į savo pačios poelgio spąstus. Man sunku ją užjausti.

Nemanau, kad Karolina kada nors užjautė misis Ferar, jai esant gyvai. Tačiau dabar, kai ji iškeliavo ten, kur (tikėtina) nebegalės puikuotis savo paryžietiškais apdaraais, Karolina buvo pasirengusi pasiduoti gailesčiui ir supratimui.

Aš tvirtai pasakiau, kad visos jos kalbos yra nesąmonė. Laikiau si dar tvirčiau, nes širdies gilumoj sutikau su tuo, ką ji sakė, bent jau iš dalies. Tačiau būtų neteisinga, jei Karolina prisikapstytų iki tiesos vien tik spėlionių įkvėpta. Aš nepalaikau tokių dalykų. Ji apskelbs savo nuomonę visai gyvenvietei, ir visi manys, kad Karolina remiasi mano medicininėmis išvadomis. Gyvenimas nėra paprastas dalykas.

– Nesąmonė, – atkartoją mane Karolina. – Pamatysi. Statau dešimt prie vieno, kad ji paliko priešmirtinį laišką, kuriame viską išpažino.

– Ji nepaliko jokių laiškų, – griežtai atšoviau, visai nenujausdamas, kad čia ji mane pričiups.

– A, – tarė Karolina, – tai tu domėjaisi šiuo klausimu, ar ne? Žinau, Džeimsai, kad širdies gilumoje tu su manimi sutinki. Tu tikras senas apsimetėlis!

– Panašiais atvejais būtina svarstyti ir savižudybės galimybę, – pasakiau įtikinamai.

– Tai bus tyrimas?

– Galbūt, priklausomai nuo situacijos. Jeigu sugebėsiu paaiškinti esąs visiškai tikras, kad perdozavimas buvo atsitiktinis, tai tyrimo gali ir neprireikti.

– O tu esi visiškai tikras? – nuovokiai paklausė Karolina.

Pakilau nuo stalo nieko neatsakęs.

ANTRAS SKYRIUS

KINGS EBOTAS

Prieš tęsiant pasakojimą, ko gero, reikėtų pateikti keletą detalių apie, taip sakant, mūsų vietovės geografiją. Mūsų gyvenvietė Kings Ebotas, mano supratimu, niekuo neišsiskiria iš kitų. Artimiausias miestas – Krančesteris yra už devynių mylių. Mes turime didelę geležinkelio stotį, nedidelį paštą ir dvi tarpusavy konkuruojančias universalines parduotuves. Darbingi žmonės linkę palikti kaimą jaunystėje, užtat mes galime pasigirti neištekėjusių damų ir atsargos karininkų gausa. Mūsų pomėgius ir pramogas trumpai galima apibūdinti vienu žodžiu – „apkaltos“.

Čia yra tikrai du verti dėmesio namai. Vieną – „Karališkąją pievelę“ – misis Ferar paveldėjo iš savo velionio vyro. Kitas – „Paparčių parkas“ – priklauso Rodžeriui Ekroidui. Ekroidas man kaip niekas kitas panašus į šaunų krašto dvarininką. Jis primena vieną iš tų skaistaus veido, sportiško sudėjimo džentelmenų, kurie būtinai

pasirodo senamadžių muzikinių komedijų pirmosios dalies pradžioje, žalios pievelės dekoracijų fone ir dainuoja apie kelionę į Londoną. Pastaruoju metu muzikines komedijas pakeitė humoro vakarai, kartu nuo scenos pradingo ir šie kavalieriai.

Žinoma, Ekroidas nėra joks dvarininkas. Jis yra neparastai sėkmingas fabrikantas, gaminantis (aš taip manau) vagonų ratus. Arti penkiasdešimties metų, raudonskrustis ir geraširdis. Artimas pastoriaus bičiulis, dosniai papildantis parapijos kasą (nors, kaip kalbama, asmeniniuose reikaluose labai smulkmenišką), remia kriketo varžybas, jaunimo klubus ir neįgalių kareivių organizacijas. Kitaip sakant, jis yra mūsų ramaus gyvenimo Kings Ebote širdis ir siela.

Būdamas dvidešimt vienerių metų jaunuolis Rodžeris Ekroidas įsimylėjo bei vėliau vedė nuostabią moterį pavarde Peiten, kokiais penkeriais ar šešeriais metais už save vyresnę. Peiten buvo našlė su vaiku. Vedybų istorija trumpa ir skausminga. Trumpai tariant, mišis Ekroid pasirodė esanti alkoholikė. Besaikis gėrimas nuvarė ją į kapus praėjus vos ketveriems metams po vedybų.

Vėliau, bėgant metams, Ekroidas nerodė jokio polinkio antrą kart pasinerti į vedybinio gyvenimo nuotykius. Jo žmonos vaikui iš pirmosios santuokos tebuvo septyneri, kai mirė jo motina. Dabar jam dvidešimt penkeri. Ekroidas į jį visada žiūrėjo kaip į savo tikrą sūnų ir atitinkamai augino, bet vaikas buvo tikras vėjo pamušalas ir nuolatinis patėvio rūpesčių bei išgyvenimų šaltinis. Nepaisant to, visi mes Kings Ebote labai mylim Ralfą Peiteną. O mylėti jį galima vien už tai, kad jis tikras gražuolis.

Kaip jau minėjau, paliežuvauti mūsų kaime mes visada pasiruošę. Neilgai trukus visi pastebėjo, kad Ekroidas ir misis Ferar vienas kitam neabejingi. Po jos vyro mirties ši draugystė tapo dar ryškesnė. Juos visuomet buvo galima pastebėti kartu, ir buvo nesunku nuspėti, kad, pasibaigus gedulo periodui, misis Ferar taps misis Ekroid. Šiame reikale ištis buvo jaučiamas tam tikras atitikimas. Rodžerio Ekroido žmona mirė nuo alkoholizmo, o Ešlis Feraras prieš numirdamas taip pat spėjo pagarsėti kaip girtuoklis. Todėl šių dviejų alkoholizmo aukų susijungimas bendram gyvenimui būtų kaip atlygis už kentėjimus nuo savo buvusių sutuoktinių.

Ferarai apsigyveno pas mus tik kiek anksčiau nei prieš metus, o Ekroidas su apkalbų aureole jau vaikščiojo nuo seno. Per visą tą laiką, kol užaugo Ralfas Peitenas, susidarė gana ilgas sąrašas dvaro ekonomų, kurių kiekviena sukeldavo didžiausią Karolinos ir jos draugių įtarimą. Neperdėsiu sakydamas, kad per pastaruosius penkiolika metų kaimas laukė, kada Ekroidas ves kurią nors savo ūkio tvarkytoją. Paskutinioji iš jų, valdinga ledi vardu mis Rasei, nevaržomai karaliavo penkerius metus – dvigubai ilgiau už bet kurią anksčiau buvusią. Ir jei ne misis Ferar pasirodymas, Ekroidui vargu ar būtų pavykę ir šįkart išsisukti. Tiesa, buvo dar ir kitas dalykas: netikėtai iš Kanados atvyko našlaujanti brolienė su dukra. Misis Sesila Ekroid, jaunesniojo Ekroido dykaduonio brolio našlė, apsisitojo „Paparčio parke“ ir, Karolinos žodžiais tariant, parodė mis Rasei deramą vietą.

Negaliu tiksliai pasakyti, ką reiškia „derama vieta“ – skamba tai gana nedraugiškai ir nemaloniai – bet žinau, kad mis Rasei dabar

vaikšto sučiaupusi lūpas, kurios man primena kandžią šypsena, ir reiškia didžiausią užuojautą: „Vargšėlė misis Ekroid gyvena iš savo dieverio malonės – skaičiuojamas kąsnis sprangus. Jausčiausi labai nemaloniai, neužsidirbdama savo pragyvenimui.“

Nežinau, ką galvojo misis Sesila Ekroid apie reikalą su misis Ferar. Ekroido santuoka aiškiai kirstųsi su jos interesais. Sutikusi misis Ferar, ji visuomet būdavo labai maloni, net, sakyčiau, per daug. Bet, anot Karolinos, tai dar nieko nereiškia.

Tai tokie Kings Eboto pastarųjų metų rūpesčiai. Mes aptarinėjome Ekroido reikalus iš įvairiausių pusių. Misis Ferar šiuose svarstymuose taip pat užėmė deramą vietą.

Dabar viskas pasisuko netikėta linkme. Dar neseniai aptarinėję malonius vedybinius klausimus, mes atsidūrėme tragedijos sūkurėje.

Visoms šioms mintims besisukant mano galvoje, išėjau lankyti ligonių. Kažkokių ypatingų ligos atvejų, laimei, neturėjau, nes mano mintys vis grįždavo prie misis Ferar mirties aplinkybių. Ar tai buvo savižudybė? Jeigu taip, tai ji turėjo palikti kokią nors savo elgesio paaiškinimą. Iš patirties žinau, kad moterys, pasiryžusios savižudybei, paprastai atskleidžia savo išgyvenimus, paskatinančius imtis tokių drastiškų veiksmų. Jos stengiasi viską iškelti į viešumą.

Kiek laiko aš jos nemačiau? Jau daugiau kaip savaitė. Jos elgesys nekėlė jokio įtarimo, atsižvelgiant į... į visas aplinkybes.

Tuomet ūmai prisiminiau, kad mačiau ją dar vakar, nors pasikalbėti ir neteko. Jiėjo su Ralfu Peitenu, ir gerokai nustebau, nes visiškai nesitikėjau jį išvysti Kings Ebote. Buvau tikras, kad jis

galutinai susipyko su savo patėviu. Ralfo čia nesimatė jau beveik pusmetį. Jie ėjo vienas šalia kito, beveik suglaudę galvas, ir ji kažką labai rimtai aiškino.

Galiu tvirtai teigti – kaip tik tada mane pirmą kartą apėmė artėjančios nelaimės nuojauta. Nieko konkretaus, tik neaiški nuojauta to, kaip viskas vėliau susiklostė. Tas rimtas *tete-a-tete** tarp Ralfo Peiteno ir misis Ferar sukėlė man slogų įspūdį.

Vis dar mėščiau apie tai, kai netikėtai susidūriau su Rodžeriu Ekroidu.

– Šepardas! – sušuko jis. – Štai jūs man ir esate reikalingas! Koks baisus atsitikimas.

– Vadinas, jau girdėjote?

Jis linktelėjo. Mačiau, kad jam buvo sunku susitaikyti su tuo, kas įvyko. Dideli rausvi skruostai buvo įdubę, iš jo žvalios, sveikos išvaizdos mažai kas teliko.

– Viskas kur kas blogiau, nei manote, – tvardydamasis tarė jis. – Klausykite, Šepardai, aš noriu su jumis pasikalbėti. Ar turite dabar laiko?

– Dabar sunkiai. Turiu dar aplankyti tris pacientus ir iki dvyliktos grįžti į priimamąjį – ten taip pat reikia apžiūrėti ligonius.

– Na, tada popiet... arba ne, geriau ateikite vakarienianti. Pusę aštuonių. Jums tinka?

– Žinoma. Ar kas nors ne taip? Dėl Ralfo?

Nežinau, kodėl šitaip paklausiau, turbūt dėl to, kad Ralfas dažnai pridarydavo rūpesčių.

* Dviejų žmonių privatus pokalbis.

Ekroidas pažvelgė į mane abejingai, tarytum nieko nesuprasdamas. Pajutau, kad turėjo atsitikti ištis kažkas negero. Dar niekad nebuvau matęs Ekroido tokio prislėgto.

– Ralfas? – neaiškiai pratarė jis. – Ne, Ralfas čia niekuo dėtas. Ralfas Londone – kad jį perkūnas! Antai ateina senoji mis Hanet. Neturiu noro kalbėt su ja apie šį baisų atsitikimą... Tai iki vakaro, Šepardai. Laukiu jūsų pusę aštuonių.

Linktelėjau ir jis nuskubėjo, palikęs mane apstulbusį. Ralfas Londone? Bet jis tikrai vakar popietę buvo Kings Ebote. Vadinas, Ralfas išvažiavo vakar vakare arba šį rytą, tačiau Ekroidas šnekėjo taip, tarsi Ralfas nebūtų keletą mėnesių net priartėjęs prie šios vietos.

Ilgiau samprotauti nebeturėjau laiko. Mane užklupo mis Hanet, ištroškusi naujienų. Mis Hanet atitinka visas mano sesers Karolinos charakteristikas, bet trūksta jos tikslumo pereinant prie išvadų – tai Karolinos manevrams suteikia didingumo. Mis Hanet duso iš jaudulio ir smalsumo.

– Vargšė misis Ferar! Kaip gaila! Kiek buvo kalbų, kad ilgas metus ji vartojo narkotikus. Taip kalba netikę žmonės. Tačiau blogiausia, kad tokiuose baisyuose tvirtinimuose paprastai būna ir dalelė tiesos. Nebūna dūmų be ugnies! Ir dar šneka, kad misteris Ekroidas apie tai sužinojęs ir nutraukęs sužadėtuves – nes jie *buvo* susižadėję. Ji, mis Hanet, tuo visiškai įsitikinusi. Žinoma, *jūs* pats visa tai žinote – juk jūs daktaras – bet daktarai niekada nekalba.

Visa tai sakydama ji varstė mane akimis, stebėdama, kaip reaguoju į jos užuominas. Laimei, gyvendamas Karolinos draugėje

išmokau išlaikyti abejingą veido išraišką ir atsakinėti trumpomis nieko nereiškiančiomis pastabomis.

Šia proga pasveikinau mis Hanet už tai, kad ji neprisijungia prie šių nesveikų gandų skleidimo. Sumani kontrataka. Pastaroji pastaba sukėlė jai šiokių tokių nepatogumų, ir, kol gerbiamoji mis kaupėsi, mano ir pėdos ataušo.

Susimąstęs pasukau namo, kur priimamajame manęs laukė keletas pacientų.

Juos išleidęs, ketinau prieš pietus keletą minučių pasisukinėti sode, tačiau pastebėjau dar vieną pacientę belaukiant. Ji atsikėlė ir įėjo į kabinetą.

Nustebau, nors tam lyg ir nebuvo priežasčių, išskyrus tai, kad mis Rasei palieka geležinės sveikatos žmogaus įspūdį, todėl sunku įsivaizduoti ją sergančią.

Ekroido ekonomė yra aukšta, daili moteris, tik pakankamai atgrasios išvaizdos: rūstus žvilgsnis, kietai sučiauptos lūpos. Jei būčiau jai pavaldi tarnaitė ar virėja, sprukčiau vos išgirdusi jos žingsnius.

– Labas rytas, daktare Šepardai, – tarė ji. – Būčiau labai dėkinga, jei galėtumėte apžiūrėti mano kelį.

Apžiūrėjau, tačiau, tiesą sakant, nuo to mano, kaip gydytojo, patirtis nedaug teišaugo. Misis Rasei skundimasis neaiškiais skausmais buvo toks neįtikinamas, kad mažiau dorovingos moters žodžius būčiau palaikęs grynų prasimanymu. Akimircai mano galvą perskrodė mintis, kad ji išsigalvojo skausmą kelyje, norėdama ištraukti iš manęs šį tą apie misis Ferar mirties aplinkybes. Bet

Skaitykite likusius
270 iš **288** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Ši knyga, garsėjanti stulbinančia atomazga, pakeitė Agathos Christie gyvenimą ir karjerą.

Dakraras Šepardas detaliai pasakoja apie vyro, kuris stengėsi sužinoti tiesą apie savo mylimosios šantažuotoją, nužudymo aplinkybes...

Rodžeris Ekroidas buvo žmogus, kuris žinojo per daug. Jis žinojo, kad moteris, kurią mylėjo, nuvuodijo žiaurų girtuoklį pirmąjį savo vyrą. Jis žinojo, kad kažkas ją šantažuoja, o dabar jis dar sužinojo, kad ji pati sau atėmė gyvybę perdozavusi narkotikų. Netrukus vakariniu paštu jis gauna lemtingą laišką, kuriame parašyta, kas tas paslaptingas šantažuotojas. Tačiau perskaityti šio laiško Ekroidas nespėja – vos pradėjęs jį skaityti savo kabinete yra nužudomas peilio dūriu į kaklą.

Tarp garbių ramaus ir tylaus kaimelio gyventojų slepiasi žudikas. Laimei, vienas iš Rodžerio draugų ir naujusias kaimelio gyventojas – ne kas kitas, o tik ką išėjęs į pensiją žymusis detektyvas Erkiulis Puaro...

„Rodžerio Akroido nužudymas“ – 1926 m. parašytas ketvirtasis detektyvinis romanas, kuriame bylą tiria garsusis Erkiulis Puaro ir garsėjantis stulbinančia atomazga – pakėlė Agathos Christie karjerą į naujas aukštumas. Šis romanas užėmė 49 vietą „Le Monde“ sudarytame geriausių XX amžiaus knygų šimtu.

Agatha Christie – visų laikų daugiausia publikuojama autorė, kurios knygų tiražus pralenkė tik Biblija ir W. Shakespeare'o leidimai. Jos knygų parduota daugiau nei milijardas egzempliorių anglų kalba ir daugiau nei milijardas užsienio kalbomis. Detektyvo karalienė mirė 1976 m., po šešis dešimtmečius trukusio vaisingo kūrybinio darbo.

ANNO 2004

Kiekviena nupirktą
knygą = pasodintas medis

www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-687-8

Grafinė literatūra > Klasikinis detektyvas

Leidimo parengė: G. Žilinskis

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS